

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΑΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2002

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΔΑΒΙΔ

Πρώτος που ασχολείται με το βίο του οσίου Δαβίδ είναι ο Ιωάννης Μόσχος στο Λειμωνάρύ του που περιέχει συλλογή ιστοριών περί των μοναχών της Ανατολής. Ο ίδιος μαζί με τον μετέπειτα πατριάρχη Ιεροσολύμων Σωφρόνιο Σοφιστή, τον υμνογράφο της Μεγάλης Εβδομάδος, επισκέφτηκαν, κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα Τιβερίου 578 – 582, τα μοναστήρια της Αιγύπτου και συγκεκριμένα στην Αλεξάνδρεια πήγαν στο Λιθαζόμενο, σ' ένα μοναστήρι όπου εκεί ήταν ηγούμενος ο αββάς Παλλάδιος, που καταγόταν από τη Θεσσαλονίκη. Σε ερώτηση των δύο προς τον αββά «ποιήσον αγάπην, πάτερ, είπον ημίν πόθεν και εκ ποίων λογισμών ήλθες εις το μοναστικόν» ο γέροντας τους είπε τα εξής: «έξω από τη Θεσσαλονίκη στα τείχη, μόναζαν δύο άγιοι μοναχοί ο Δαβίδ και ο Αδολάς. Ήταν μεσοποταμηνοί στο γένος πολύ ενάρετοι και εγκρατευτές. Ο όσιος Δαβίδ εβδομήντα χρόνια ήταν κλεισμένος στο ασκητήριό του το οποίο βρισκόταν κοντά στα τείχη. Επειδή τη νύχτα τα τείχη φυλάγονταν από στρατιώτες λόγω των συχνών επιδρομών των βαρβάρων, συνέβη ένα βράδυ οι στρατιώτες που φύλαγαν τα τείχη στο σημείο που ήταν το εγκλειστήριό του οσίου γέροντος, να βλέπουν φωτιές να βγαίνουν απ' όλα τα σημεία του εγκλειστηρίου του. Νόμιζαν τότε πως οι βάρβαροι έβαλαν τη φωτιά αλλά μόλις ξημέρωσε βρέθηκαν έκπληκτοι μπροστά στον αβλαβή όσιο όπως και στη θέα του κελλιού του που δεν είχε πάθει την παραμικρή ζημιά. Για μεγάλο χρονικό διάστημα συνέβαινε το παράξενο αυτό γεγονός και πολλοί ήταν αυτοί που αγρυπνούσαν στο τείχος, μεταξύ αυτών κι εγώ, για να δούμε το παράδοξο θαύμα. Αυτή ήταν η απία που εμόνασα».

Περισσότερες πληροφορίες περιέχονται στην εκτενή βιογραφία του οσίου, έργο ανωνύμου συγγραφέως. Μπορεί να μην διαθέτει την αρχαιότητα της πιο πάνω μαρτυρίας του αββά Παλλαδίου, είναι όμως αξιόπιστη πηγή γιατί καταγράφει όλες τις λεπτομέρειες που διασώζονταν προφορικά στη μονή που ασκήτευε και ενταφιάστηκε.

Σύμφωνα λοιπόν μ' αυτή την εκτενή βιογραφία ο Όσιος αρχικά εισήλθε στην ιερά μονή των αγίων μαρτύρων Θεοδώρου και Μερκουρίου ή ιερά μονή των Κουκουλλιατών, ή των Απροΐτων, της οποίας η τοποθεσία προσδιορίζεται «εν τω αρκτικώ μέρει της πόλεως πλησίον του τείχους εν ώ εστί το παραπόρτιον των Απροΐτων». Σ' αυτή τη μονή ο Όσιος ζούσε πάρα πολύ αυστηρά «πολλήν έθετο σπουδήν εν τη ασκήσει». Τα παραδείγματα των αγίων ανδρών της Παλαιάς Διαθήκης ιδιαίτερα του Προφητάνακτα Δαβίδ, ο οποίος «τριετή χρόνον ητήτατο ίνα δοθή αυτώ χρηστότης και παιδεία και σύνεσις «ώθησαν τον Όσιο να αποφασίσει να ασκητέψει πάνω σε δένδρο τρία συνεχόμενα χρόνια, ώσπου να του αποκαλύψει ο Κύριος βλέποντας την προσπάθειά του «όπως δώση μοι σύνεσιν και ταπεινώσιν του δουλεύειν αυτώ εν φόβω και τρόμω». Πράγματι, αφού σκέφτηκε αυτά τα λόγια και προσευχόμενος πολλές ώρες, ανέβηκε επάνω σε μια αμυγδαλή που βρισκόταν κοντά στο δεξιό μέρος της Εκκλησίας, και από τη θέση αυτή πιο έντονα και αποφασιστικά συνέχισε την άσκησή του. Πολλές ήταν οι δοκιμασίες και οι θλίψεις που υπέστη ο άγιος καθημένος επί του δένδρου. Όπως μας διηγείται ο βιογράφος του «τω κρύει πηγνύμενος και σπαραττόμενος, τω θάλπει καουσούμενος, και μη σαλευόμενος, πάλιν δε τα θράση των ανέμων, καθάπερ ναυς εν πελάγει τα παμμεγέθη κύματα διατρέφουσα εν δε τω καιρώ του θέρους εκ των ηλιακών ακτίνων φλεγόμενος και τосαύτα πάσχων και κάμνων ουκ ερραθύμησεν, ουκ ωλγοψύχησεν ούτε ηκηδίασεν, ουδέ το αγγελοειδές αυτού πρόσωπον ηλλοιώθη, αλλά δίκην ρόδου ην τοις ορώσιν αυτόν, ηλιακάς ακτίνας εκπέμπον. Οι ευλαβείς μαθητές του βλέποντας τον δάσκαλό τους να ασκείται κατ' αυτόν τον τρόπο συνέπασχαν μαζί του και συνεχώς τον παρακαλούσαν να κατεβεί απ' το δένδρο μη τυχόν κι ο διάβολος σαν το λύκο κάνει κακό στην αδελφότητα του μοναστηριού. Ο όσιος Δαβίδ με επιείκεια και ταπεινώση απαντούσε ότι αυτός είναι αμαρτωλός άνθρωπος και ότι ο Χριστός προστατεύει το ποιμνιό του «ζη μου γαρ ο Κύριος Ιησούς ο Υιός του Θεού, ου μη κατέλθω από του δένδρου μέχρις ου εκπληρώσω τριετή χρόνον, και φανερώσει μοι ότι προσεδέξατο την δέησίν μου». Πράγματι στο τέλος της τριετούς υπομονετικής ασκήσεώς του, εμφανίστηκε άγγελος Κυρίου, ο οποίος τον διαβεβαίωσε ότι εισακούσθηκε η παράκλησή του, και η δοκιμασία του ως δενδρίτη ασκητή έληξε. « Κάτελθε από του φυτού ου καθέζη και ποιήσον σεαυτώ κελλίον, και έση εν αυτώ ανών και ευλογών, τον Θεόν· δει γαρ σε και ετέραν οικονομίαν πληρώσαι και ούτως δέξασθαι παράκλησιν».

Ο όσιος για ώρα πολλή ήταν γεμάτος φόβο και τρόμο από την παρουσία του αγγέλου. Κατόπιν άρχισε να ευχαριστεί και να δοξολογεί τον Θεό που εισάκουσε την προσευχή του, και αφού προσκάλεσε τους μαθητές του, τους διηγήθηκε τι του είχε συμβεί και ζήτησε τη βοήθειά του για την κατασκευή του κελλιού όπου θα συνέχιζε την άσκησή του. Η είδηση γρήγορα έφτασε και στον αρχιεπίσκοπο της Θεσσαλονίκης Δωρόθεο και σ' όλη την πόλη από τους μαθητές του αγίου. Μόλις πληροφορήθηκε ο αρχιεπίσκοπος τα κατέκαστα ευχαρίστησε τον Θεό και παίρνοντας μαζί του ευλαβείς κληρικούς έφτασε στο μέρος που ήταν ο άγιος, και αφού τον ασπάσθηκε παρουσία πολλών πατέρων τον κατέβασαν από την αμυγδαλή με ύμνους και δοξολογίες προς τον Θεό και τον έβαλαν μέσα στο εγκλειστήριό του αφήνοντάς τον στην πρόνοια του Θεού. Μάλιστα τέτοια χάρη είχε δοθεί στον όσιο που εκτός από το διορατικό και προορατικό χάρισμα που είχε έβγαζε και δαιμόνια αλλά και ανίατα πάθη και αρρώστιες θεράπευε επικαλούμενος τον Κύριο. Πολλά είναι τα θαύματα που αφηγούνται οι βιογράφοι του αλλά και στις ημέρες μας συνεχίζει ο άγιος να επτελεί. «Είχε δε αυτόν πάσα η πόλις ως άγγελον Θεού και ποτέ τις περιέπεσεν εις νόσον χαλεπήν, ήρχοντο προς αυτόν και παραχρήμα τη επιθέσει των αγίων αυτού χειρών ίασεως ετύγχανον· πολλά δε και έτερα θαύματα εποίησεν ο Θεός δια των ευχών του αγίου Δαβίδ».

Την εποχή αυτή (μετά το 520) στον αρχιεπισκοπικό θρόνο της Θεσσαλονίκης βρίσκονταν ο Αριστείδης, ο οποίος διαδέχθηκε τον Δωρόθεο μετά το θάνατό του. Τότε δημιουργήθηκε ένα μεγάλο πρόβλημα. Είχε τεθεί ζήτημα για την επιλογή του Υπάρχου του Ιλλυρικού (που περιελάμβανε ολόκληρη τη Βαλκανική ως την Κρήτη). Έτσι ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός με την Νεαρά 11, του έτους 535, απέσπασε από την εκκλησιαστική δικαιοδοσία του αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τις βόρειες επαρχίες του Ιλλυρικού και ανύψωσε την ιδιαίτερη πατρίδα του σε αρχιεπισκοπή υπό τον τίτλο της Νέας Ιουστινιανής. Το πρόβλημα ήταν ότι ενώ η διάσπαση της εκκλησιαστικής διοικήσεως δεν μείωνε την αξία της Θεσσαλονίκης, η μετάθεση της έδρας της υπαρχίας συνιστούσε σοβαρό υποβιβασμό της πόλης. Το αίτημα λοιπόν των Θεσσαλονικέων, καθώς και η επιθυμία του υπάρχου Δομνίκου, ήταν η επαναφορά της έδρας στη Θεσσαλονίκη, ιδέα που ενστερνίσθηκε κι ο αρχιεπίσκοπος. Αφού λοιπόν ο τελευταίος διάβασε τις επιστολές του υπάρχου παρουσία του κλήρου και των αρχών, ζήτησε να αποφασίσουν ποιος θα μετέβανε στην Κωνσταντινούπολη για να διαπραγματευθεί το μείζον αυτό θέμα· «πατέρες και αδελφοί και τέκνα, τι υμίν δοκεί περί τούτων απάντων; Σκέψασθε τίνα αποστείλαι οφειλομεν προς τον δεσπότην

της οικουμένης, όπως δασιλώς και ευσεβώς απήση περί των μηνυθέντων ημίν». Επειδή ο αρχιεπίσκοπος δεν μπορούσε να φύγει από την μητρόπολή του και να αφήσει την πόλη αδιόικητη, έτσι ώστε να μεταβεί στην Κωνσταντινούπολη, μάλλον όμως όπως φαίνεται διότι υπήρχαν κάποια προβλήματα στις σχέσεις των δύο ανδρών. Σ' αυτό το λεπτό σημείο κλήρος και λαός, σύσσωμοι ζήτησαν τη βοήθεια του Οσίου «τότε ουν εκκλησίας συναθροίσαντες, ουχ ευρίσκετο ο πάσιν αρέσκον. Τότε εκ θείας προνοίας ανέκραγε πας ο λαός λέγων ή τον αγιώτατον αρχιεπίσκοπον σταλήναι ή τον Όσιον Δαβίδ. Σ' αυτό το σημείο βλέπουμε να εκπληρώνεται η θεία οικονομία στον μακάριο Όσιο, αυτό που του μετέφερε ο άγγελος Κυρίου όταν ασκήτευε πάνω στο δένδρο «ότι και ετέραν οικονομίαν δει σε εκπληρώσαι και ούτω παρακληθήναι».

Ο αγιώτατος αρχιεπίσκοπος Αριστείδης μαζί με πολλούς κληρικούς και λαϊκούς ανέβηκε στο εγκλειστήριο του Οσίου, ο οποίος με το προορατικό χάρισμα που του δόθηκε είχε καταλάβει για ποιο σκοπό ήρθαν αλλά δεν το φανέρωσε. Αφού άρχισε να του μιλά ο αρχιεπίσκοπος καθήμενος έξω από το κελλί του για τις άγιες Γραφές, του λέει το λόγο της επισκέψεώς τους, παρακαλώντας τον ταυτόχρονα να μην αρνηθεί. Αμέσως εκείνη τη στιγμή θυμήθηκε ο όσιος τα λόγια του αγγέλου και δέχεται την πρόταση λέγοντας προς τον αρχιεπίσκοπο: «του Θεού το θέλημα γενέσθω, αγιώτατε πατήρ ημών». Μάλιστα τους προφήτευσε ότι θα έχουν αίσιο τέλος οι διαπραγματεύσεις κι ότι αυτός δεν θα προλάβανε να επιστρέψει στη Θεσσαλονίκη και ότι θα κοιμηθεί επιστρέφοντας μέσα στο πλοίο μόλις αντικρύσουν τη Θεσσαλονίκη και την ιερά μονή τους. Ο αρχιεπίσκοπος νομίζοντας ότι δεν επιθυμεί να μεταβεί ο Όσιος στην Κωνσταντινούπολη γι' αυτό και ισχυρίζεται όλα αυτά τα λόγια, συνέχισε να τον παρακαλεί λέγοντάς του ότι πρέπει να μιμηθεί στα πάθη τον ίδιο τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό που για χάρη του ποιμνίου του θυσιάσθηκε πάνω στο σταυρό. Εκείνη τη στιγμή ακούγοντας αυτά τα λόγια κι έχοντας στο μυαλό του τα λόγια του αγγέλου εξέρχεται ο άγιος από το εγκλειστήριό του βλέποντας το φως του ήλιου ύστερα από τόσα χρόνια «ώσπερ άλλος Αβραάμ πεπολωμένος η κόμη της κεφαλής του είχε μεγαλώσει κι έφθανε ως τη μέση του, τα γένια του μέχρι τους αστραγάλους των ποδιών του, το άγιο πρόσωπό του φώτιζε όπως ακριβώς οι ηλιακές ακτίνες. Συνοδευόμενος δε από δύο μαθητές του τον Θεόδωρο και τον Δημήτριο απέπλευσε προς την βασιλεύουσα νύχτα αφού πρώτα πέρασε και πήρε τις επιστολές και την ευχή του αρχιεπισκόπου Αριστείδου.

Η φήμη όμως του αγίου Δαβίδ είχε προτρέξει στην Κωνσταντινούπολη. Έτσι όταν έφθασε το πλοίο που τους μετέφερε, όλη η πόλη τον υποδέχθηκε στο λιμάνι και

μάλιστα «γνούσα η θεοφιλεστάτη Θεοδώρα στέλλει Κουβικουλαρίους και εισδέχεται αυτόν, κατ' ἴδιαν ετοιμάσασα δωμάτιον ἄξιον του αγίου». Η λαμπρή υποδοχή από τη δυναμική σύζυγο του Ιουστινιανού, Θεοδώρα, καθώς και οι τιμές και ο σεβασμός της προς τον άγιο, προκάλεσαν τον θαυμασμό όλων των παρισταμένων. «Οι παρόντες εξέστησαν επί τη θέα του οσίου η ουν αυγούστα ὡσπερ ἄγγελον Θεοῦ δεξαμένη, οὔτε φιλοφρόνως ἐδεξιούτο τον ὄσιον, προ των αγίων αυτού κυλνδουμένη ποδῶν...». Η αυγούστα μόλις επέστρεψε ο αυτοκράτορας στο παλάτι από κάποια επίσημη τελετή «εις πρόκενσον γαρ ἦν ἐξεληλυθώς», κινήθηκε αμέσως δραστήρια φροντίζοντας να προκαταβάλει τη γνώμη του θετικά υπέρ του οσίου Δαβίδ, «σήμερον γαρ ἄγγελος εν σώματι παρεγένετο προς το κράτος σου, ελθέ δέσποτα, και θέασαι τον νέον Αβραάμ της Θεσσαλονίκης παραγενόμενον». Τότε ο Ιουστινιανός δίνει εντολή να συναχθεί ὅλη η σύγκλητος του παλατίου και καλούν τον ὄσιο σε επίσημη ακρόαση. Ο Ὅσιος παρουσιάζεται μαζί με τους δύο μαθητές του στη σύγκλητο και ζητάει να του δώσουν αναμμένα κάρβουνα και αφού τα τοποθετεί μέσα στις παλάμες του αρχίζει να θυμιάζει τη σύγκλητο και τον αυτοκράτορα χωρίς να πάθουν την παραμικρή βλάβη τα ἅγια χέρια του ἀπ' τη φωτιά. Το παράστημα του Οσίου καθώς και το προφανές θαῦμα ἐπέβαλε σ' ὅλους κλίμα δέους και κατανύξεως, ὡστε ο Ιουστινιανός ἔλαβε τις αναφορές του αρχιεπισκόπου και υπάκουσε στις προτροπές του Οσίου Δαβίδ δίνοντάς του ὅ,τι του ζήτησε και του εἶπε: «εὐχου υπέρ ημών, ἅγιε πάτερ». Χάρη λοιπόν στον ἅγιο η Θεσσαλονίκη ονομάσθηκε «ἔδρα του Ἰλλυρικού». Κομίζοντας τα αγαθά νέα ο ἅγιος ἀπέπλευσε για τη Θεσσαλονίκη, την οποία ὁμως ἐμελλε μόνο ἀπὸ μακριά να ξαναδεῖ, γιατί μόλις το πλοῖο παρέκαμψε το ακρωτήριο «Ἐμβολο» το σημερινό «Μεγάλο Καραμπουρνού» ἀτένισε το μοναστήρι του και αφού προσευχήθηκε κάλεσε τους μαθητές του λέγοντάς τους: «τεκνία, ἤδη ἐγὼ τον ἀνθρώπινον βίον ἐπεξέρρομαι, το δε σκῆνωμά μου εν αὐτῷ τῷ μοναστηρίῳ θάψετε ἐνθα ἡμῖν οἰκῶν». Ἔτσι ο Ὅσιος παρέδωσε το πνεῦμα του στον Κύριο.

Αναφέρουν οι μαθητές του οι ἅγιοι Θεόδωρος και Δημήτριος ὅτι μόλις παρέδωσε το πνεῦμα του σφοδρός ἄνεμος για πολλή ὥρα φυσούσε και ευωδία θυμιαμάτων γέμισε το σκάφος και ἀόρατες φωνές ακούγονταν να υμνοῦν μελωδικά για πολλή ὥρα τον Κύριο, και ὅταν σταμάτησαν τότε ἄρχισε και το πλοῖο να κινεῖται. Αφού πλησίασε το πλοῖο στη Θεσσαλονίκη δεν ἄραξε στο λιμάνι ἀλλὰ δυτικά της πόλεως στο σημείο ὅπου οι ἀσεβεῖς και ἀθεώτατοι Μαξιμιανός Γαλέριος καίσαρας και Φαυστίνος ηγεμόνας, ἐπνίξαν τους ἁγίους Θεόδουλο και Αγαθόποδα. Εκεί λοιπόν αρχικά κατατέθηκε το σκῆνωμα σ' αὐτόν τον τόπο. Αμέσως εἰδοποίησαν τον

Αρχιεπίσκοπο ο οποίος «ου μετρίως εθλίβη» και αφού έφτασε στο λιμάνι προσκύνησε το ιερό λείψανο και όρισε πάνδημη εξόδιο ακολουθία. Η είδηση της αφίξεως του αγίου λειψάνου κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, συγκλόνισε ολόκληρη την πόλη. Πράγματι ο λαός της Θεσσαλονίκης μαζεύτηκε με επικεφαλής τον αρχιεπίσκοπο Αριστεΐδη, που αξιώθηκε να κηδεύσει τον Όσιο, και κρατώντας το άγιο λείψανο ευλαβείς μοναχοί το λπάνευσαν γύρω από τα τείχη, και φτάνοντας στο παραπόρτι εκεί που ήταν το μοναστήρι του αγίου έδωσε εντολή ο αρχιεπίσκοπος «γενέσθαι θήκην (λάρνακα) εκ ξύλων τετραγώνων, και εν αυτή κατέθετο το τίμιον λείψανον του οσίου και μακαρίου Δαβίδ εν τω μοναστηρίω κατά το ρήμα του οσίου»>

Χρονικά η κοίμηση του οσίου πρέπει να προσδιορισθεί μετά τη δημοσίευση του διατάγματος επαναφοράς της έδρας της υπαρχίας στη Θεσσαλονίκη. Υπάρχει μια σοβαρή ένδειξη ότι ήδη από ατο 541 ο ύπαρχος έδρευε πάλι στη Θεσσαλονίκη. Συνεπώς η κοίμηση του αγίου πρέπει να αναζητηθεί στο παραπάνω διάστημα δηλαδή μεταξύ των ετών 535 -541. Κατά τον Παλλάδιον ο άγιος «εποίησεν εν τω εγκλειστηρίω περι τα εβδομήκοντα έτη». Κατά τον ανώνυμο βιογράφο η άσκηση του οσίου κατανέμεται σε τρεις περιόδους. Αρχικά ασκήτευσε μέσα στο μοναστήρι των αγίων Θεοδώρου και Μερκουρίου, εντός της πόλεως· κατόπιν έμεινε επί τρία συνεχόμενα χρόνια σε δένδρο αμυγδαλιάς κοντά στο ναό της μονής. Τέλος κλείστηκε σε κελλί (το «εγκλειστήριο» του Παλλαδίου), το οποίο βρίσκεται έξω από τα τείχη, κατά τη μαρτυρία του Παλλαδίου. Όπως προκύπτει από τα στοιχεία του βίου η τρίτη περίοδος είναι αδύνατο να διήρκεσε εβδομήντα χρόνια, για το λόγο ότι άρχισε όταν αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης ήταν ο Δωρόθεος, οπωσδήποτε μετά το 497, και τέλειωσε πριν το 541.

Άρα τα εβδομήντα χρόνια καλύπτουν όλη την άσκηση του οσίου Δαβίδ, ο οποίος εισήλθε στο μοναστήρι σε νεαρή ηλικία μεταξύ των ετών 465 και 470. Επομένως πρέπει να τοποθετήσουμε το χρόνο της γεννήσεώς του γύρω στο 450.

Εκατόν πενήντα χρόνια μετά την κοίμηση του οσίου (περί το 685 -690) έγινε προσπάθεια από τον ηγούμενο του μοναστηριού τον Δημήτριο να ανοιχθεί ο τάφος για να λάβει μέρος αγίου λειψάνου προς αγιασμόν. Μόλις όμως ξεκίνησαν τις εργασίες η πλάκα που κάλυπτε τον τάφο έσπασε σε πολλά μέρη και αυτό θεωρήθηκε ως φανέρωση του αγίου να μην θγει το άγιο λείψανο. Έτσι παρέμεινε στην αρχική του θέση μέχρι την εποχή των σταυροφοριών. Ο τάφος δεν εσυλήθη ούτε κατά την εικονομαχία. Το άγιο σώμα παρέμεινε εντός του τάφου προφανώς και μετά την

άλωση της Θεσσαλονίκης το 904 από τους Σαρακηνούς, οι οποίοι δεν ενδιαφέρονταν για τα άγια λείψανα, αλλά και μετά την άλωση της πόλης το 1185 από τους Νορμανδούς, οι οποίοι μόνο για το χρυσάφι των ναών έδειξαν ενδιαφέρον, σύμφωνα με την μαρτυρία του αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης αγίου Ευσταθίου. Κατά την περίοδο όμως της λατινικής κυριαρχίας του μομφερατικού οίκου στη Θεσσαλονίκη, επειδή οι λατίνοι είχαν σφοδρή επιθυμία να μεταφέρουν άγια λείψανα απ' την Ανατολή στις πατρίδες τους (1204-1222), το άγιο λείψανο μεταφέρθηκε στην Ιταλία. Το 1236 απαντάται στην Ιταλική πόλη Πάβια απ' όπου μεταφέρθηκε στο Μιλάνο το 1967. Τελικά με ενέργειες του Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ.κ. Παντελεήμονος του Β' το σεπτό λείψανο του οσίου Δαβίδ μεταφέρθηκε στην Θεσσαλονίκη, και κατατέθηκε στη βασιλική του αγίου Δημητρίου στις 17 Ιουλίου 1978. Σήμερα το ιερό λείψανο του Οσίου Δαβίδ φυλάσσεται σε αργυρή λάρνακα στο καθολικό της ιεράς μονής της Αγίας Θεοδώρας. Η μνήμη του αγίου τελείται πανυγηρικά, στις 26 Ιουνίου.